

Arrest

nr. 118 871 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2008 en op 11 juli 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 september 2008 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag ontvankelijk. Op 12 juni 2009 en op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvragen ongegrond worden verklaard.

Op 11 maart 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. X van 5 april 2012 de beslissing vernietigt. Op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 februari 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. X van 21 augustus 2013 het beroep verwerpt.

Op 14 februari 2013 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 14 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 juli 2013 dienen verzoekers opnieuw een medische aanvraag in. Op 6 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juli 2013 dienen verzoekers de medische aanvraag van 20 juli 2013 opnieuw in. Deze aanvraag is op 23 augustus 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per schrijven van 27.07.2013 bij onze diensten

werd ingediend door:

C., K.B. (R.R.: ...) geboren te Hetauda-9 op (...)1969

C., T. (R.R.: ...) geboren te Chitwan op (...)1972

+kind

C., A.R.S. (R.R.: ...) geboren te Antwerpen op 29.10.2006

nationaliteit: Nepal

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene heeft zijn aanvraag niet per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde ingediend.

De aanvraag dd. 27/07/2013 werd niet op een geldige manier, zijnde per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde, ingediend. Bijgevolg dient bovenstaande aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten melden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Dat verzoekers wel degelijk aantonen hun aanvraag ingediend te hebben bij de Minister zoals voorzien in de wet nl bij aangetekend schrijven (stuk 3) ;

Dat derhalve de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd;”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van 27 juli 2013 niet op een geldige wijze, zijnde per aangetekende brief bij de gemachtigde van de staatssecretaris is ingediend.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

In de mate verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht stelt de Raad uit de stukken van het administratief dossier vast dat verzoekers op 27 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend per fax. Deze aanvraag was reeds per aangetekend schrijven ingediend op 20 juli 2013. De aanvraag van 20 juli 2013 is onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris op 6 september 2013. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat de aanvraag van 27 juli 2013 niet op een geldige manier is ingediend, met name via aangetekend schrijven, is het motief correct en in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, nu blijkt dat deze aanvraag per fax is ingediend. Het stuk waarnaar verzoekers verwijzen in bijlage van hun verzoekschrift betreft de aanvraag ingediend op 20 juli 2013. Verzoekers maken geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aangezien de zoon van verzoekers wel degelijk aan alle voorwaarden voldoet voor de regularisatie om medische redenen nl een ziekte met een reëel risico voor leven of fysieke integriteit en de onmogelijkheid om in zijn thuisland een adequate behandeling te bekomen;

Aangezien verzoekers dan ook wel degelijk aantonen in stukken nl een uitvoerig medisch rapport dat hun levensbedreigende ziekte lijdt ;”

3.4 Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;”

De bestreden beslissing heeft met toepassing van artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de aanvraag niet is ingediend per aangetekend schrijven bij de gemachtigde van de staatssecretaris. De grief dat hun kind aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er onmogelijk een adequate behandeling kan worden bekomen in hun thuisland is bijgevolg niet dienstig. Een schending van artikel 9ter wordt niet aangetoond.

In de mate verzoekers menen dat hun kind niet kan terugkeren naar hun land van herkomst omwille van de ziekte, merkt de Raad op dat, hoewel de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, het hen vrij staat om verweerder een verlenging van de uitvoeringstermijn te vragen, voor zover zij onderworpen zijn aan een verwijderingsmaatregel conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN